

РЕШЕНИЕ

№ 1544

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
В. Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100507836 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника З. А. И. срещу решение от 13.04.2023 г. по гр.д. №44683/2022 г. на Софийския районен съд, 180 състав, в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл.79 ал.1 пр.1 ЗЗД вр. чл.150 ЗЕ и чл.86 ал.1 ЗЗД сумите, както следва: 1996,44 лв. – доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г. в обект с аб. №283548, находящ се гр. София, жк. „*****“, ведно със законната лихва от 18.08.2022 г. до окончателното изплащане, 319,34 лв. – лихва за забава за периода 15.09.2020 г. – 21.07.2022 г., 15,31 лв. – цена на услуга за дялово разпределение за периода 01.08.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 18.08.2022 г. до окончателното изплащане, както и разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, постановено в нарушение материалния закон и на представените по делото доказателства. Сочи, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че е била собственик на процесния топлоснабден имот през процесния период, както и че е имала качеството на потребител на топлинна енергия по смисъла на ЗЕ. Поддържа, че по делото не е установено количеството ТЕ за БГВ, тъй като същата е служебно начислена за 1 бр. потребител. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените иски. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по жалбата, в о.с.з. – оспорва същата.

Третото лице-помагач „Н.” АД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по въззивната жалба.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявеният иск за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия е отхвърлен за разликата над посочения по-горе размер, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила в тези му части.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл.16 ал.1 ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги, само ако ги е подписал, поради което възражението на ответника за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.3 ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за

възразяване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите. От представените договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 14.12.1990 г., молба от ДСК за вписване на законна ипотека, справка за предоставяне на данни по реда на Наредба №14/18.11.2009 г., удостоверение за наследници, изх. №РСЛ22-ГД26-1497/13.10.2022 г., издадено от СО, район „Слатина“, се установява, че ответникът е съсобственик на процесния апартамент през процесния период. Представена е и изходяща от наследодателя на ответника Ц.Й.Т. молба-декларация от 19.06.1997 г. за откриване на партида за процесния топлоснабден имот.

При тези данни, следва да се приеме, че между страните е възникнало преди и към процесния период облигационно отношение по продажба на топлинна енергия при условията на специалните нормативни актове, както правилно е приел и СРС.

Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и конкретно в жилището на ответника е от значение единствено към доказването на размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му, съгласно чл.162 ГПК. В случая количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия топломер, за който се установява от СТЕ, че отговаря на метрологичните изисквания. Съобразно чл.139 ал.1 ЗЕ разпределението на отчетената от общия топломер топлинната енергия между отделните етажни собственици е извършено по системата на дяловото разпределение по начина, регламентиран в действащата през периода нормативна уредба. От заключението на СТЕ се установява, че в конкретния случай дяловото разпределение е извършено от „Н.“ АД правилно и съобразно нормативните изисквания, като през отчетния период в имота не е осигуряван достъп, поради което има служебно изчислена ТЕ за БГВ за 1 бр. потребител на топла вода – 140 л. на денонощие, а за отчетния период 2020 г./2021 г. водомерите са отчетени на 01.05.2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл.69 ал.2 Наредба №16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, когато липсват водомери за гореща вода или са повредени, или не е осигурен достъп за отчитане, потреблението се определя при норма за разход на гореща вода 140 л. на обитател за едно денонощие на потребление. В случая за част от периода е установено, че са липсвали водомери, поради което са били налице предпоставките за начисляване на разхода за БГВ на бр. обитатели. По делото нито се твърди, нито се установява обаче ответникът да се е възползвал от възможността за рекламации по чл.70а ал.4 Наредба 16-334/2007 г. за топлоснабдяването и да е поискал преработване на данните след получаването от упълномощеното по реда на чл.28 лице на изравнителните сметки за процесния период.

Ето защо, се налага извод, че предвид неосигурения достъп за отчет на уредите за дялово разпределение и липсата на водомери в имота, начислението на топлинна енергия за отопление на имота и за БГВ било извършено в съответствие с установените нормативни

правила, почиващи върху принципа, че никой не може да черпи права и следва да понесе нормативно установените последици от собственото си неправомерно поведение.

С оглед гореизложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло в обжалваната му част.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №5903 от 13.04.2023 г., постановено по гр.д. №44683/2022 г. по описа на СРС, ГО, 180 състав, **в обжалваната част**.

Решението е постановено при участие на третото лице-помагач на страната на ищеца „Н.” АД.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____